

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

8 Ὀκτωβρίου 2006
Κυριακή Γ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 7, 11-16)

Μέσα στὰ πολλὰ θαυμαστὰ γεγονότα πὸ ἐτέλεσε ὁ Χριστὸς στοὺς ἀνθρώπους, ἐξέχουσα θέση κατέχουν οἱ ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν. Εἶναι ὁ υἱὸς τῆς χήρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου, ὁ φίλος Του Λάζαρος, οἱ νεκροὶ κατὰ τὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, ὅταν «πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς» καὶ τέλος ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ Του.

Καὶ εἶναι σημαντικὲς αὐτὲς οἱ ἀναστάσεις, γιατί ἀκριβῶς ἐκφράζουν τὴν ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ, ἐπάνω στὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο. Αὐτὸς ἄλλωστε ἔχει στὰ χέρια Του τὴν ζωὴ μας καὶ Αὐτὸς ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ τὴν δίνει καὶ νὰ τὴν παίρνει.

Μιλώντας δὲ γιὰ τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου, ἔτσι καθὼς τὸν ἀντικρύζουμε στὸν υἱὸ τῆς χήρας στὴν πόλη Ναΐν, κατανοοῦμε πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο μυστήριο. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριο! Μονάχα πὸ αὐτὸ μᾶς φοβίζει καὶ, σὰν κάποιες φορές τὸ σκεπτόμαστε, μᾶς παγώνει τὸ αἷμα καὶ νεκρώνει τὴν ὑπαρξή μας.

Καὶ παρ' ὅτι καθημερινὰ τονίζουμε στὸ σύμβολο τῆς πίστεώς μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», ἐντούτοις μοιάζουμε μ' αὐτοὺς πὸ πέραν τοῦ θανάτου καὶ τῆς πλάκας τοῦ τάφου, «δὲν ἐλπίζουμε πᾶ σὲ τίποτε».

Νομίζουμε πὼς ὅλα τελειώνουν ἐδῶ καὶ δὲν περιμένουμε τίποτε. Γι' αὐτὸ «πολλοὶ κλαῖνε καὶ σκοτώνονται καὶ χάνουν τὰ λογικά τους κι ἀκόμη τὰ βάζουν μὲ τὸ Θεό». Ὅλη αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ἀπλᾶ μᾶς λέγει πὼς ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸ χριστιανισμό, καὶ ἄς λέγουν πὼς πιστεύουν.

Στὸ θάνατο ἐνὸς ἀνθρώπου βέβαια καὶ θὰ λυπηθοῦμε καὶ θὰ κλαύσουμε, γιατί αὐτὸ εἶναι καὶ ἀνθρώπινο καὶ φυσικό. «Μὰ δὲν ἀφίνουμε νὰ μᾶς πνίξη ὁ πόνος καὶ νὰ μᾶς θολώση τὰ λογικά μας ἢ λύπη». Γιατὶ οἱ νεκροὶ μας φεύγουν μὲν, ἀλλὰ δὲν χάνονται. Αὐτοὶ πηγαίνουν μπροστὰ καὶ ἐμεῖς τοὺς ἀκολουθοῦμε, γιὰ νὰ τοὺς ξαναβροῦμε.

Ὁ Χριστὸς δὲ μὲ τίς ἀναστάσεις αὐτὲς, καὶ κυρίως μὲ τὴ δική Του ἀνάστασις, ἐπιθυμεῖ νὰ τονίσει πὼς δὲν ὑπάρχουν νεκροί. Ναί! ἀκριβῶς ἔτσι! Τὸ λέγει ἄλλωστε ὁ Ἰδιος πὼς «ὁ

Θεός δὲν εἶναι Θεός νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων». Ἔτσι, κάθε φορά πού ὁ Χριστός μιλάει γιά θάνατο, μιλάει γιά ὕπνο καὶ βεβαιώνει πῶς ὅσοι φεύγουν ἀπ' αὐτή τὴν ζωὴ, δὲν πεθαίνουν, ἀλλὰ κοιμῶνται.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ σ' αὐτὴ τὴ βάση ὁ Χριστός σήκωσε τὸν πεθαμένο υἱὸ τῆς χήρας λέγοντάς του: «νεανίσκε, σὲ σένα μιλῶ, σήκω ἐπάνω!». Εἶναι ὡσὰν νὰ κοιμᾶται καὶ τὸν ξυπνάει. Τοῦ μιλάει καὶ ἐκεῖνος ἀκούει καὶ σηκώνεται ἀπ' τὸν βαθὺ ὕπνο του!

Ἄλλα ἐτοῦτα τὰ θαυμαστὰ γεγονότα, δύσκολα τ' ἀκούει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ λιγότερο τὰ πιστεύει. Ἀκούγοντας γιά τὸ θάνατο καὶ τὴν Ἀνάσταση ἀποφεύγει καὶ νὰ τὰ ὀνομάσει, τὸν μὲν πρῶτο, γιὰτὶ τὸν φοβᾶται καὶ τὸν τρέμει, τὴν δὲ δεύτερη, γιὰτὶ δὲν τὴν πιστεύει.

Ἀφοῦ εἶναι σημεῖο τῶν καιρῶν οἱ ἄνθρωποι ν' ἀρνοῦνται ὅ,τι δὲν ἐννοοῦν καὶ νὰ κάνουν ἀρνητικὴ κριτικὴ σὲ κάθε σέβασμα τῆς Ἐκκλησίας πού τοὺς φαίνεται ἐνοχλητικό.

Μὰ ἐδῶ μᾶς μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Σ' αὐτὰ δὲ τὰ λόγια Του δὲν καθόμαστε νὰ ρωτήσουμε ἢ νὰ ἐρευνήσουμε τὸ πῶς αὐτὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιθῶν. Μῆτε τὸ γιὰτὶ πρέπει νὰ γίνου. Ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἀκοῦμε τὸ λόγο τοῦ Πατέρα μας, πού γνωρίζει τὸ πῶς καὶ τὸ γιὰτὶ, νὰ τὸν δεχόμαστε καὶ νὰ τὸν ἐμπιστεύομαστε.

Ἄλλωστε ὁ Χριστός, πού γνώρισε τὸν ἄλλο κόσμο μὲ τὸ θάνατό Του, γυρνώντας πάλι στὴ ζωὴ μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, μᾶς ἀποκάλυψε στὸ Εὐαγγέλιό Του πῶς γιά τοὺς πιστοὺς ἄνθρώπους δὲν ὑπάρχει θάνατος. Ἀντιθέτως μάλιστα μᾶς μιλάει γιά τὴ ζωὴ καὶ φέρνει τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς διάσωσης γιά ὅλους μας.

Ἐμεῖς δὲ οἱ χριστιανοὶ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ πιστεύουμε ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία, ὄχι ὡς πρόσωπα ἀλλὰ ὡς σύνολο, μᾶς διδάσκει. Αὐτὴ γνωρίζει καὶ κατέχει ὀλόκληρη τὴν ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Χριστοῦ. Γιὰτὶ τελικὰ ἡ Ἐκκλησία εἶναι «κήρυγμα γεγονότων, ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένων πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ὁ θάνατος λοιπόν, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μιὰ μετάβαση πρὸς τὴ ζωὴ, γι' αὐτὸ ἀπὸ τέλος γίνεται τελείωση· ἀπὸ σιωπὴ γίνεται ζωὴ· ἀπὸ νέκρωση γίνεται ἀνάσταση! «Τὸ θάνατον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἢ τὸν νικῶμεν ἢ μᾶς νικᾷ». Τὸν νικοῦμε τελικὰ καὶ ἡ νίκη αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται μόνο διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ νὰ φοβούμαστε καὶ νὰ λυπούμαστε, ὅταν ἀντικρύζουμε τὸ θάνατο, εἶναι καὶ ἀνθρώπινο καὶ φυσικό. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτό, μέχρι τοῦ σημείου νὰ κυριεύομαστε ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀπελπισία, νὰ τὰ χάνουμε καὶ νὰ θολώνει ἡ ὑπαρξὴ μας, εἶναι τεράστια ἢ ἀπόσταση. Καὶ δὲν εἶναι σωστὴ μήτε χριστιανικὴ. Εἶδεμὴ πορεύομαστε ὡς μὴ ἔχοντες ἐλπίδα, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Πρὸ πάντων ὅμως, οφείλουμε νὰ μὴν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅπως συνηθίζουν μερικοὶ, ὅταν ἔχουν πένθος, νὰ σταματοῦνε νὰ πηγαίνουν στὸ Ναό.

Ἄν εἶναι ἀνάγκη γιὰ ὅλους μας νὰ βρισκόμαστε στὴν Ἐκκλησία, πολὺ περισσότερο ὅταν ἔχουμε πένθος. Γιατὶ στὴν Ἐκκλησία ἡρεμεῖ ἡ ψυχὴ, γαληνεύει ἡ ὑπαρξὴ μας, ἀφοῦ εἶναι τὸ ὑπὴνεμο λιμάνι· ἡ παρηγοριὰ καὶ τὸ στήριγμά μας· θερμαίνει μὲ τὴ ζεστασιά της καὶ μᾶς φωτίζει τὸ νοῦ. Μέσα δὲ στὸ φωτισμὸ τῆς ψυχῆς καὶ στὴ θερμότητα τῆς καρδιάς, κρύβεται ὀλόκληρη ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίδα μας· ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά θάνατος, παρὰ μόνο ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, ἔτσι καθὼς μᾶς τὴ δώρησε ὁ Χριστός.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]